

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 335. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064756112/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Liv ved sit «Orde, ved Jesu Navn – eller skulde han dele alles Død? O, ligegyldigt! blot ikke ene: ene frelst! ene vraget! Blot ikke Gud, men Menneske! Vallon blandt Valloner!

Han sad over Ende i de iskolde Lagner, med opspilte Øjne.

Ja, se – se dér i Mørket: Fakkelstunger, vilde Pelsruer, Manker, Bøsser og Stør jog forbi Vinduet's Is! Mulnet derude var revnet i Ild, Stokværk over Stokværk af Lys, Våbenskjoldets Sol flammede mellem Skyer af Snehæng, Portalen luede, en Himmel af Glans, hvori Slægternes Trappe steg! Røster jublede:

«Lusse! Lusse! Velkommen til Lusse!»

Og her i hans Kammer, i Døren, hvor nys Dødsbæren stod – se: en levende Krone, Tunge ved Tunge af Lys, to Øjne strålende i hans, et Ansigt, blussende mellem Blomster og Løv, gyldne Hår og Kader, en Damp af Ånde, af Kaffebrød ...

Susan i Sancta Lucias Dragt!

Hans årleste Minde, lyste hun af hans sidste, at lade ham se, hvad han drømte og mistede? Hans første Erindring var hende i Sancta Lucia Morgen – siden var hun kommet igen hvert År, i Helgenindens Skrud, efter «Byrgetos» ældgamle Skik, som selve dets Tegn: Ilden af dets evige Nat! Men han –

«Susan!» hulkede han, «jeg kendte dig ikke før nu – Susan, for sent!»

«For sent?» Ansigtet lo under Lysene mellem Tyttebær-Rankernes Skygger, «ja, du får sidst af alle på Gården, men alligevel ikke for sent! Gæsterne kommer først nu. Ræk ham så Brødet, Brynte!»

Sidst, men ikke for sent – Hun havde vækket ham igen, af det sidste som en Gang af det første Mørke ...

Se hendes Øjne og hendes Tænder, hendes Hænder og Fødder og Kaffe-kogere's Kobber, som hun bar ved sit Bryst – hun brændte jo selv som en Lue, ej for at fortære ham som Fjende, men for at varme ham som Barn!

Det var hende – Susanna, denne Lucia-Morgen som alle andre, fra den første da han vakte ved hendes Lys: Sejren over Natten, og mødtes af hendes Hånd: Mad af Stene! Värmlands Dronning! Ja se dér bag hendes Krone Brynte, med det flammetungede Hår, den hvide Skjorte og Kurven fuld af Saftans-Bagværk og Kringler – hendes Tjener, Jærnet!

Og derude forbi Rudernes Is jog Lusse-gæsterne i Gårde, til hendes, til Värmlands Fest, Lysset af Mørket!